# 17 Οκτώβρη 2026: Και η τάξη μας σήκωσε το κεφάλι

**1 – Συζήτηση μέσα από τη δράση**

Ύστερα από έναν μήνα σκληρού αγώνα στο εσωτερικό του κινήματος που ξεκίνησε στα λύκεια τον Σεπτέμβριο του 2026, οι πιο επιθετικοί νεαροί προλετάριοι είχαν αρχίσει να απομονώνονται από την καταστολή και την αποστασιοποίηση. Σε αυτό το πλαίσιο, η ημερομηνία της 17ης Οκτωβρίου, η οποία ήδη κυκλοφορούσε ως κάλεσμα για την επιστροφή των Κίτρινων Γιλέκων, σήμανε ως κάλεσμα προς την τάξη: ένα κάλεσμα για ένα μεγάλο, ισχυρό, μαζικό κίνημα, αποφασισμένο να μην αφήσει την καταστολή να το συντρίψει. Ένα κάλεσμα για να σηκώσει η τάξη το κεφάλι, να βγει στους δρόμους και να εκφράσει τη δύναμή της.

Σε αυτό το κάλεσμα, η αγωνιζόμενη τάξη απάντησε παρούσα. Αψηφώντας τους υπερασπιστές της τάξης, δείχνοντας σημαντική δυναμικότητα, έδειξε το μεσαίο δάχτυλο στην αστική τάξη και εξέφρασε με πράξεις τη στάση της υπέρ της ριζοσπαστικότητας του αγώνα. Το νεότερο τμήμα του προλεταριάτου πρέπει να νιώθει τόσο ικανοποιημένο που μπόρεσε να βρει εκεί τη δύναμη να συνεχίσει να αντιστέκεται σε όλους τους υπερασπιστές της τάξης: διευθυντές, μπάτσους, αφεντικά, ιερείς κάθε είδους, μεγάλους αδελφούς, καθηγητές, παιδαγωγούς και γονείς.

Αυτή η ημερομηνία, η 17η, ήταν μια στιγμή για να συγκροτηθούμε ως δύναμη. Είναι μια αρχή. Και αυτό μας κάνει καλό. Για την τάξη που βρίσκεται σε κίνηση, ήταν μια στιγμή για να μετρήσει τις δυνάμεις της, να δοκιμάσει την ισχύ της στην πράξη και να βάλει το ζήτημα του προσανατολισμού της σε αυτή την περίοδο.

**2 – Αγώνας μέσα στον αγώνα**

Υπήρξε ένας αγώνας μέσα στον αγώνα την 17η Οκτωβρίου. Ένας αγώνας μεταξύ της τάσης «διαδήλωση-απαίτηση-μεταρρύθμιση» που συνδέεται με την αριστερά και μιας πιο αυτόνομης, πιο επιθετικής τάσης, η οποία προτείνει την άμεση επίθεση εναντίον των κρατικών θεσμών και του εμπορεύματος. Ένας αγώνας μεταξύ των τάσεων που προωθούν τη ρητορική της αποστασιοποίησης από τη βία και το πλιάτσικο, και των τάσεων που ωθούν προς τη ριζοσπαστικοποίηση, την επιθετικότητα και την απαλλοτρίωση. Ο αγώνας αυτός έγινε με συζητήσεις, καυγάδες και, μερικές φορές, με σωματική βία. Όμως πολύ γρήγορα αποδείχθηκε ότι η ρεφορμιστική τάση είχε ξεπεραστεί εντελώς, ιδίως στις μεσαίου ή μεγάλου μεγέθους μητροπόλεις.

Από γενική άποψη, είναι σαφές ότι η δεύτερη τάση κέρδισε τη μάχη της ηγεμονίας, τουλάχιστον εκείνη την 17η Οκτωβρίου. Αλλά δεν πρέπει να παίρνουμε αυτή τη νίκη ως δεδομένη. Το άλλο στρατόπεδο αυτού του αγώνα μέσα στον αγώνα, αυτό της αποστασιοποίησης, οργανώνεται για να αντεπιτεθεί. Η μεταρρυθμιστική αριστερά, που υποστηρίζει την αποκλιμάκωση, τη διαπραγμάτευση, την υπόληψη, την υπευθυνότητα και τη δημοκρατία, βρίσκεται σήμερα στο κόμμα της τάξης, προετοιμάζοντας την αντεπανάσταση. Υποστηρίζει τη δημοκρατική λύση και την επιστροφή στην τάξη μέσω θεσμικών μεταρρυθμίσεων και κοινωνικού διαλόγου (6η Δημοκρατία, νέο σύνταγμα, πρόωρες εκλογές κ.λπ.). Το συνηθισμένο σενάριο, που έχει ήδη δοκιμαστεί στην

πράξη, ιδίως στη Χιλή από το 2019 έως το 2021. Η αριστερά κοιμίζει την εξέγερση, προωθώντας τη δημοκρατική διαδικασία της κρατικής μεταρρύθμισης και παρουσιάζοντας τον εαυτό της ως εναλλακτική λύση έναντι του φασισμού. Όμως, όπου κι αν ανέλαβε την εξουσία, στην πραγματικότητα το μόνο που έκανε ήταν να συντηρήσει την καταστροφή, καταστέλλοντας ό,τι αρνείται την καθοδήγησή της και την ξεπερνά μέσα από τον αγώνα, προετοιμάζοντας έτσι τη συντριπτική νίκη της ακροδεξιάς αμέσως μετά.

Όμως, η μοιραία κατάληξη που προμηνύεται για τον 21ο αιώνα δεν είναι αναπόφευκτη. Οι νεαροί προλετάριοι εξεγείρονται παντού στον κόσμο για να την απορρίψουν. Η αυτονομία, η επαναστατική επιθετικότητα, η επιθυμία να συγχρονιστούν οι επιθέσεις ώστε να συγκροτηθούν σε μια δύναμη ικανή να καταστρέψει την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων, είναι θέσεις που υπάρχουν στην κοινωνία. Δεν αποτελούν πλειοψηφία, αλλά κατέχουν μια ολοένα και πιο σημαντική θέση στη σημερινή προλεταριακή νεολαία. Και εν όψει του εφιαλτικού και ασφυκτικού μέλλοντος που υπόσχεται η μπουρζουαζία στην τάξη μας, αυτές οι θέσεις καλούνται να εξαπλωθούν πολύ περισσότερο. Το ζητούμενο για την τάξη μας είναι, λοιπόν, να καταφέρουμε να συγκροτηθούμε σε μια δύναμη ικανή να πλήξει τον καπιταλιστικό κόσμο με τέτοιο τρόπο ώστε να του αποβεί μοιραίο. Και να καταφέρει, με την ίδια κίνηση, να θέσει τα θεμέλια μιας κοινωνικής σχέσης όπου θα έχει καταργηθεί η εκμετάλλευση, το χρήμα, το κράτος, τα όπλα, τα έθνη και οι διαρκείς αποικιοκρατίες τους, καθώς και ολόκληρος ο κατάλογος των σκατών που θέλουμε να καταστρέψουμε επειδή μας χαλάνε τη ζωή.

**3 – Η συγκρότηση της τάξης σε κίνηση.**

Η 17η Οκτωβρίου αποτελεί, από αυτή την άποψη, ένα ιδιαίτερο γεγονός. Σηματοδοτεί κάτι πολύ σημαντικό: όχι τη σύγκλιση των αγώνων που ονειρεύεται η αριστερά, αλλά τη συγκρότηση της αγωνιζόμενης τάξης μέσω της κατάργησης των διαιρέσεων που μας χωρίζουν στην καθημερινότητα.

Αρχικά, το στρατόπεδο της επιθετικότητας και του ριζοσπαστισμού αποτελούνταν από άτομα διαφόρων ηλικιών. Υπήρχαν πολλά νέα άτομα, ακόμη και πολύ νεαρά, τα οποία φαινόταν λοιπόν να έχουν ξεφύγει από τον έλεγχο, από τον οικογενειακό και σχολικό εγκλωβισμό. Ο αγώνας που διεξήχθη μέσα στα λύκεια τους είχε επιτρέψει να απελευθερωθούν από το σχολείο, και κατάφεραν να απελευθερωθούν και από την οικογένεια για να βρίσκονται εκεί εκείνη την ημέρα του Σαββατοκύριακου. Αλλά υπήρχαν και άτομα μεγαλύτερης ηλικίας, ακόμα και συνταξιούχοι, που εντάχθηκαν στην επίθεση. Επίσης, υπήρχαν πολλές γυναίκες στις συγκρούσεις και στις λεηλασίες. Ήμασταν όλοι και όλες εκεί μαζί, χωρίς καθορισμένο ρόλο.

Αυτή η κατάρρευση των έμφυλων ρόλων, η αμφισβήτηση της οικογενειακής τάξης και της καταπίεσης των παιδιών στην αστική κοινωνία, δεν έγινε με ιδεολογικό τρόπο. Αντίθετα, πρόκειται για υλικές ανάγκες για να συγκροτηθούμε ως τάξη, ως ενωμένη δύναμη στο κίνημα. Δεν υπάρχει αγωνιζόμενη τάξη, ούτε προλεταριάτο, χωρίς την καταστροφή όσων μας χωρίζουν και μας περιορίζουν, όσων μας εγκλωβίζουν σε κατηγορίες του κόσμου της εκμετάλλευσης και της αστικής κυριαρχίας.

Τέλος, η τάξη συγκροτήθηκε σπάζοντας τη γκετοποίηση ενός ολόκληρου τμήματος της καθημερινής ζωής και των αγώνων της. Είχαμε συνηθίσει ο ταξικός αγώνας στις εργατικές συνοικίες να παραμένει εγκλωβισμένος εκεί και αποκομμένος από τον αγώνα στο κέντρο της

πόλης, ο οποίος με τη σειρά του καθοδηγείται από την αριστερά και τη διανοούμενη μικροαστική της τάξη. Στις 17 Οκτωβρίου, αυτό το φράγμα έπεσε.

Η τάξη μας συγκροτείται μέσα και μέσω του αγώνα και καταφέρνει να καταργήσει τα κοινωνικά εμπόδια που μας χωρίζουν ή ακόμα μας αντιπαραθέτουν.

Μόνο μέσα στον αγώνα. Η επιστροφή στην κανονικότητα (δηλαδή στην τάξη) σηματοδοτεί επίσης την επιστροφή των διαχωρισμών.

Και φυσικά, από τις 18 Οκτωβρίου η εξουσία και το στρατόπεδο της αποστασιοποίησης προσπαθούν να επαναφέρουν αυτούς τους διαχωρισμούς. Δημιουργούν νέες κατηγορίες που μας χωρίζουν, προσαρμοσμένες στην κατάσταση: οι καλοί ειρηνικοί διαδηλωτές είναι εδώ, η ακροαριστερά είναι εκεί και επιτίθεται στο κράτος και στην αστυνομία, και οι άγριοι παραβατικοί προβαίνουν σε λεηλασίες. Αυτές οι ρητορικές ανήκουν στην αστυνομική κοινωνιολογία (συγγνώμη για τον πλεονασμό) με μια νότα αισχρού ρατσισμού που έχει πάψει να μας εκπλήσσει.

Πίσω από αυτή τη στρατηγική διαίρεσης και το πολύ σκληρό χέρι της καταστολής, εκφράζεται ο φόβος τους. Διότι στις 17 Οκτωβρίου, μια ολόκληρη γενιά αγώνων βρέθηκε στους δρόμους μαζί με τη προλεταριακή νεολαία που ξεκίνησε το κίνημά της από τα λύκεια: εκείνη που προέρχεται από το 2016 και τα Κίτρινα Γιλέκα, εκείνη που ριζοσπαστικοποιήθηκε το 2023 στο κίνημα ενάντια στη μεταρρύθμιση των συντάξεων και στη Sainte-Soline, εκείνη που εκδικήθηκε τον θάνατο του Nahel.

Από την καταστολή του κινήματος των κίτρινων γιλέκων, η τάξη μας προσπαθούσε να συγκροτηθεί χωρίς να το καταφέρνει. Στις 17 Οκτωβρίου, βρήκε τον εαυτό της, συγκροτήθηκε ως δύναμη και άρχισε να συζητά.

**4 – Ένα κίνημα πιο ώριμο από το 2018**

Από το 2018, η τάξη μας έχει μάθει από τις εμπειρίες της. Τα άτομα που συμμετείχαν ήταν πολύ πιο προετοιμασμένα για τη σύγκρουση και την αντίδραση της αστυνομίας σε σχέση με το 2018. Η εμπειρία των κίτρινων γιλέκων και του κινήματος για την εκδίκηση της δολοφονίας του Ναέλ συνδυάζονται σε μια πλούσια προλεταριακή εμπειρία, και κυρίως σε μια εμπειρία που ξέρει τι να περιμένει. Αυτή τη φορά δεν είχε «η αστυνομία μαζί μας». Και κάτι ακόμη: δεν υπήρχε χώρος για ρατσιστές και ακροδεξιούς εθνικιστές στις 17 Οκτωβρίου. Όχι επειδή οι πολιτοφυλακές της αντιφασιστικής αριστεράς φρόντιζαν για την περιφρούρηση, αλλά επειδή το κίνημα έθεσε άμεσα ένα τέτοιο επίπεδο σύγκρουσης και περιφρόνησης των αστικών αξιών, ώστε η ακροδεξιά να ταχθεί άμεσα στο στρατόπεδο της τάξης. Επίσης, και κυρίως, επειδή η κατάρρευση του τοίχου της γκετοποίησης της γαλλικής κοινωνίας τρομάζει την ακροδεξιά. Είναι ο χειρότερος εφιάλτης της. Η ακροδεξιά που έχει ως πρόγραμμα την εδραίωση της αστικής κυριαρχίας πάνω στον ρατσισμό και το απαρτχάιντ. Όπου το κίνημα ήταν ισχυρό, οι λίγες ομάδες φασιστών που τριγύριζαν στους δρόμους έφυγαν γρήγορα. Και αυτή τη φορά, τα κόμματα της ακροδεξιάς δεν προσποιούνται ότι υποστηρίζουν το κίνημα.

Για όλους αυτούς τους λόγους, η ατμόσφαιρα στις 17 ήταν λιγότερο συγκεχυμένη από ότι το 2018 όσον αφορά την ακροδεξιά. Αντίθετα, παρέμενε μια σημαντική σύγχυση όσον αφορά την αριστερά, η οποία εξακολουθεί να θεωρείται από ένα μέρος των συμμετεχόντων ως η τελευταία λύση ενάντια στην ακροδεξιά. Το γεγονός ότι το μεγαλύτερο αριστερό κόμμα στη Γαλλία, η Ανυπόταχτη Γαλλία (LFI), μέσω του ηγέτη της Μελανσόν, ήταν το πρώτο αριστερό κόμμα που αποστασιοποιήθηκε από τη βία και τις λεηλασίες, ξεκαθάρισε την κατάσταση: η αριστερά έσπευσε να προσπαθήσει να μας

διαιρέσει ξανά και να αποδυναμώσει το κίνημα, καταδικάζοντας και τις λεηλασίες και τη βία. Η αριστερά, όπως και η ακροδεξιά, και όπως όλα τα πολιτικά κόμματα, υπερασπίζονται την κρατική τάξη και την οικονομία. Ωστόσο, ακριβώς σε αυτά επιτεθήκαμε: στην οικονομική τάξη και στο κράτος.

Τέλος, σε αντίθεση με την αρχή του κινήματος των Κίτρινων Γιλέκων, οι μικροί καταστηματάρχες, τρομαγμένοι από τις πολυάριθμες λεηλασίες, έχουν ήδη αποχωρήσει από το κίνημα. Επέστρεψαν στο στρατόπεδό τους: αυτό της τάξης, όπου τρώνε από το χέρι των φασιστών. Στις 17 Οκτωβρίου σημειώθηκε λοιπόν μια αρχική διαύγαση των ταξικών σχέσεων, μέσω της ωρίμανσης και της εμβάθυνσης του ταξικού ανταγωνισμού: κανένας σεβασμός για το κράτος και τους μπάτσους του, κανένας σεβασμός για την αστική τάξη και τα μαγαζιά της, καμία θέση για τις φασιστικές συμμορίες στα κινήματά μας.

Είναι μια αρχή. Το ερώτημα που τίθεται είναι φυσικά αυτό της συνέχειας.

Θα επεκταθεί ένα κίνημα πάνω σε αυτή τη βάση; Σε κάθε περίπτωση, μια τάξη συγκροτήθηκε στις 17 και αυτό θα έχει συνέπειες. Αν υπάρξει κίνημα, τότε ίσως βρισκόμαστε στο κατώφλι ενός άλματος προς το άγνωστο. Διότι μια νέα γενιά έχει εισέλθει στην ταξική πάλη, και είναι πεινασμένη. Και αν ο 20ός αιώνας και οι αγώνες του χαρακτηρίζονταν από την έννοια της Προόδου, ο 21ος αιώνας θα είναι αυτός της ΕΠΕΙΓΟΥΣΑΣ ΑΝΑΓΚΗΣ. Ο ταξικός αγώνας αυτού του αιώνα δεν έχει την πολυτέλεια να περιμένει τα οφέλη μιας ψευδούς προόδου. Πρέπει να κάνει την επανάσταση επειγόντως για να εξασφαλίσει ένα βιώσιμο μέλλον. Με αυτό το πάθος ξεκινά ο ταξικός αγώνας αυτού του αιώνα. Και μια γενιά είναι εδώ για να ηγηθεί της μάχης.

**5 – Η καταστολή**

Το γεγονός ότι ο Μακρόν (και πολλοί άλλοι) δήλωσαν ότι «τίποτα δεν μπορεί να εξηγήσει» αυτό που συνέβη δεν αποτελεί απλώς ένδειξη της τυφλότητας της αστικής τάξης απέναντι στην αγωνιζόμενη τάξη και τους λόγους της (την ιστορία της, τη λογική της, τις δυναμικές της, την ορθολογικότητά της). Αυτό δείχνει επίσης ότι, για αυτούς, η αγωνιζόμενη τάξη μας είναι πραγματικά ακατανόητη, ότι είναι ανεξήγητη, δηλαδή ότι αποτελεί ένα αληθινό τραύμα. Απομακρύνοντάς μας από το πεδίο του εξηγήσιμου, προετοιμάζονται οι ίδιοι να διαπράξουν το ανεξήγητο. Λέγοντας ότι τίποτα δεν μπορεί να εξηγήσει αυτό που συνέβη, προσπαθούν να πείσουν τους εαυτούς τους ότι βρισκόμαστε εκτός κάθε λογικής: ότι είμαστε άγριοι, υποάνθρωποι, χαμένα όντα που οδηγούνται από μια νιχιλιστική δίψα για καταστροφή του κοινού. Αυτό προετοιμάζει το έδαφος για την προσφυγή σε μια αντι-κομμουναρδική, βερσαλλική αντίδραση, η οποία πρόσφατα επανήλθε τραγικά στο προσκήνιο στο Ιράν: την προσφυγή στη σφαγή. Ο Μακρόν, εξάλλου, επανέφερε τον όρο των αποστατών (factieux) στην ομιλία του στις 18 Οκτωβρίου.

Και αυτό στο πλαίσιο ενός κόσμου σε πόλεμο, ο οποίος βλέπει σιγά-σιγά το προλεταριάτο του να συγκροτείται και να εξεγείρεται. Ένα προλεταριάτο που τα κράτη μπορούν πάντα να παρουσιάζουν ως δύναμη στην υπηρεσία του εχθρού και να δικαιολογούν έτσι τις σφαγές και την ενίσχυση του μπλοκ της τάξης. Η μόνη προοπτική που μας επιτρέπει να ξεφύγουμε από τον εγκλωβισμό μας σε αυτή την καπιταλιστική κόλαση, όπου οι πόλεμοι μεταξύ εθνών μας συνθλίβουν και δικαιολογούν όλες τις σφαγές, είναι η επέκταση της δύναμης και του κινήματός μας πέρα από τα εθνικά όρια. Τα έτη 2025-2026 είναι από αυτή την άποψη απολύτως ιδιαίτερα, καθώς η προλεταριακή νεολαία εξεγείρεται ταυτόχρονα σε πολλές χώρες. Η επαναστατική μετάδοση πέρα από όλα τα σύνορα, η

ανάγκη για ένα μεγάλο παγκόσμιο επαναστατικό κίνημα είναι όλο και πιο επίκαιρη. Και αυτό είναι πολύ καλό.

**Βρισκόμαστε εδώ.**

Η ταξική πάλη στη Γαλλία επιταχύνθηκε και αποσαφηνίστηκε σε μια περίοδο που στην πραγματικότητα ήταν πολύ πυκνή και με συνέπειες που σίγουρα δεν μπορούν να εκτιμηθούν πλήρως αυτή τη στιγμή. Σε κάθε περίπτωση, η συνάντηση που πραγματοποιήθηκε στις 17 μεταξύ διαφόρων τμημάτων της αγωνιζόμενης τάξης και η προλεταριακή δύναμη που αυτή επιτρέπει να αναδειχθεί είναι πολύτιμη.

Θα δούμε αν το κράτος καταφέρει να ανακτήσει τον έλεγχο και με ποιον τρόπο. Σε κάθε περίπτωση, έχει δημιουργηθεί μια δύναμη που θα χαρακτηρίσει μια ολόκληρη γενιά. Όμως, η δύναμη που έχει συγκροτηθεί δεν έχει σοβαρό μέλλον παρά μόνο αν καταφέρει να ενωθεί με τα άλλα τμήματα της τάξης που βρίσκονται σε κίνηση (που χωρίζονται από εμάς από τα έθνη) ενάντια στις κοινωνικές και εθνικές διαχωριστικές γραμμές. Το κίνημά μας θα είναι αντεθνικό ή θα είναι καταδικασμένο να ηττηθεί. Η τάξη μας δεν έχει κανένα γαλλικό πεπρωμένο, ούτε κανένα εθνικό. Το μέλλον της βρίσκεται στον παγκόσμιο συγχρονισμό και στην αμοιβαία ενίσχυση των εξεγέρσεων.

21 Οκτωβρίου, 2026
revolutiontimes.world